

РЕШЕНИЕ

№ 1300

гр. София, 06.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Ж СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Темислав М. Димитров
Михаела Касабова

при участието на секретаря Кристина П. Георгиева
като разгледа докладваното от Темислав М. Димитров Въззивно гражданско дело № 20231100513100 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по въззивна жалба на П. Б. К. и Г. Б. К. срещу решение № 15679/29.09.2023 г. по гр.д. № 40399/2022 г. по описа на СРС, 70 състав, в частта, с която е признато за установено на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД, че Г. Б. К. дължи солидарно с П. Б. К. в полза на „Топлофикация София“ ЕАД сумите, както следва: 2693,88 лв. - главница за изразходвана топлоенергия за периода 01.05.2018 г. – 01.04.2020 г. в имот, намиращ се в гр. София, ж.к. ****, 331,52 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 16.07.2021 г., 33,54 лв. - главница за услугата дялово разпределение за периода м.06.2018 г. – 01.04.2020 г. и 6,41 лв. - мораторна лихва върху нея за периода 31.07.2018 г. – 16.07.2021 г. (при допуснатата очевидна фактическа грешка в началната дата, от която се дължи мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение), както и законна лихва върху главницата от 30.07.2021 г. до окончателното погасяване, както и в частта, с която е признато за установено на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД, че П. Б. К. дължи солидарно с Г. Б. К. сумата над 2500 лв. до 2693,88 лв. - главница за изразходвана топлоенергия за периода 01.05.2018 г. – 01.04.2020 г., ведно със законната лихва за периода от

30.07.2021 г. до погасяването.

Жалбоподателите твърдят, че решението е неправилно. Поддържат, че Г. Б. К. не е собственик на процесния имот, поради което не се явява потребител на топлинни услуги. Освен това, част от вземанията се явяват погасени по давност, поради което неправилно районният съд не е уважил възражението за давност. Ето защо, молят решението на СРС да бъде отменено в обжалваните части. Претендират разносните по производството.

Ответникът по жалбата - „Топлофикация София“ ЕАД, оспорва жалба, като счита, че решението на СРС е правилно и моли същото да бъде потвърдено.

Третото лице помагач – „Техем сървисис“ ЕООД, не подава отговор на въззивната жалба в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, въз основа на закона и във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, достигна до следните фактически и правни изводи:

Първоинстанционният съд е бил сезиран от „Топлофикация София“ ЕАД с обективно кумулативно и пасивно субективно съединени иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД за установяване, че ответниците П. Б. К. и Г. Б. К. дължат солидарно в полза на ищеца сумите, както следва: 2693,88 лв. - главница за изразходвана топлоенергия за периода 01.05.2018 г. – 01.04.2020 г. в имот, намиращ се в гр. София, ж.к. ****, ведно със законната лихва от 30.07.2021 г. до погасяването, 331,52 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 16.07.2021 г., 33,54 лв. - главница за услугата дялово разпределение за периода м.06.2018 г. – 01.04.2020 г., ведно със законната лихва от 30.07.2021 г. до погасяването, 6,41 лв. - мораторна лихва върху нея за периода 31.07.2018 г. – 16.07.2021 г., както и законна лихва върху главницата от 30.07.2021г. до окончателното погасяване.

С обжалваното решение исковете са уважени изцяло.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

Спорни пред въззивната инстанция са въпросите относно наличието на облигационно отношение между ищеца и Г. Б. К., както и относно факта на погасяване по давност на част от задълженията за главница.

Видно от нотариален акт за собственост на жилище, построено върху държавно място от ЖСК „Траянови врати“ от 19.12.1989 г., собственик по отношение на процесния имот е П. Б. К..

Отношенията между доставчика и потребителя на топлинна енергия за иския

период се уреждат от Закона за енергетиката. В него е предвидено, че, за да бъде обвързано едно лице от договор за продажба на топлинна енергия с топлопреносното предприятие при публично известни общи условия, следва да бъде установено, че същото има качеството на потребител на топлинна енергия за битови нужди. На основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Съгласно чл. 153, ал. 6 ЗЕ клиентите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата. Следователно, за да бъде определено едно лице като потребител на топлинна енергия за битови нужди съгласно цитираната законова норма, е достатъчно да бъде установено по делото, че същото е собственик или носител на вещно право на ползване върху имот, който е присъединен към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение.

Следователно, имотът се намира в сграда, в която ищецът извършва продажба на топлинна енергия за битови нужди, поради което и по силата на действащата нормативна уредба - чл. 153, ал. 1 от Закона за енергетиката, собственикът на имота има качеството на потребител на доставената топлинна енергия.

Съгласно акт за граждански брак № 420/25.08.1985 г., представен по делото, П. Б. К. и Г. Б. К. са сключили граждански брак. На основание чл. 32, ал. 2 СК, съпрузите отговарят солидарно за задължения, поети за задоволяване на нужди на семейството. Доколкото в имота е предоставяна топлинна услуга за битови нужди, то следва да се приеме, че задължението за заплащането на цената □ касае задоволяване на нуждите на семейството на П. Б. К. и Г. Б. К., поради което ответниците носят солидарна отговорност.

Поради изложеното, съдът приема, че между страните по делото с а налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в тях права и задължения на страните, съгласно общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация София“ ЕАД, както и Закон за енергетиката, като ищецът има задължение да доставя топлинна услуга в имота, а ответниците – да заплащат цената ѝ при условията на солидарна отговорност.

Не се спори по делото, че дължимата цена за топлинна енергия е 2693,88 лв. Спорен е въпросът, дали част от вземането за главница за топлинна енергия се явява погасено по давност. Възражението за давност е направено във възражението срещу заповедта за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което следва да бъде разгледано.

С оглед разпоредбата на чл. 155, ал. 1 ЗЕ и приложимите общи условия потребителите на топлинна енергия заплащат цената □ на месечни вноски.

Задължението на потребителите за заплащане месечно на цената на консумираната топлинна енергия представлява задължение за периодично плащане по смисъла на чл. 111 б. „в” 33Д, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време - месец, еднородни задължения, имащи единен правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени в общите условия интервали от време. В този смисъл са задължителните за съда указания, дадени с Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г., постановено по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ОСГК и ОСТК на ВКС. За приложението на специалната погасителна давност, съгласно цитираната разпоредба, не е необходимо плащанията да са еднакви по размер. Следователно и вземанията на „Топлофикация София” ЕАД към потребителите се погасяват с изтичане на 3-годишен давностен срок. Тригодишният срок, посочен в чл. 111 б. „в” 33Д, с изтичане на който вземанията на „Топлофикация София” ЕАД се погасяват, започва да тече от деня, в който всяко едно месечно вземане е станало изискуемо – чл. 114, ал. 1 33Д. Съгласно общите условия на „Топлофикация София” ЕАД от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими вноски за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. С оглед на това и предвид датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК, от който момент се счита, че е предявена исковата молба по чл. 422, ал. 1 ГПК, с подаването на която давностният срок е прекъснат - 30.07.2021 г., то в случая задължението за главница за м.05.2018 г. се явява погасено по давност. За посочения период изискуемото задължението за главница, което е погасено по давност, възлиза на сумата в размер на 75,27 лв.

Следователно, дължимата и непогасена по давност главница (за топлинна енергия) възлиза на 2618,61 лв.

Ето защо, обжалваното решение следва да бъде отменено в частта, с която исковите за главница за топлинна енергия са уважени над сумата в размер на 2618,61 лв. до пълния предявен размер от 2693,88 лв. и за м.05.2018 г.

В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено.

Предвид изхода от обжалването, решението следва да бъде отменено и в частта, с която в полза на „Топлофикация София“ ЕАД са присъдени разноски за първоинстанционното производство над сумата в размер на 270,80 лв. до сумата в размер на 277,62 лв.

По разноските:

В полза на въззивниците следва да се присъди сумата в размер на 2,58 лв. – разноски във въззивното производство съобразно уважената част от жалбата, както и сумата в размер на 2,45 лв. – разноски за заповедното производство съобразно отхвърлената част от исковите.

В полза на адв. Р. К. Р. следва да се присъди сумата в размер на 9,82 лв. –

адвокатско възнаграждение за въззивното производство, и в полза на адв. В. В. Т. сумата в размер на 9,82 лв. – адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

В полза на ответника по жалбата следва да се присъди сумата в размер на 97,54 лв. – разноси във въззивното производство съобразно отхвърлената част от жалбата.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 15679/29.09.2023 г. по гр.д. № 40399/2022 г. по описа на СРС, 70 състав, в частта, с която е признато за установено на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ, че Г. Б. К. и П. Б. К. дължат солидарно в полза на „Топлофикация София“ ЕАД сумата над 2618,61 лв. до пълния предявен размер 2693,88 лв. - главница за изразходвана топлоенергия за м.05.2018 г. в имот, намиращ се в гр. София, ж.к. ****, ведно със законната лихва от 30.07.2021 г. до погасяването, както и в частта, с която в полза на „Топлофикация София“ ЕАД са присъдени разноси над сумата в размер на 270,80 лв. до сумата в размер на 277,62 лв., и вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД, предявени от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046, срещу П. Б. К., ЕГН **** и Г. Б. К., ЕГН *****, за признаване за установено, че ответниците дължат солидарно на ищеца сумата над 2618,61 лв. до пълния предявен размер 2693,88 лв. - главница за изразходвана топлоенергия за м.05.2018 г. в имот, намиращ се в гр. София, ж.к. ****, ведно със законната лихва от 30.07.2021 г. до погасяването, поради погасяване на задължението по давност.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 15679/29.09.2023 г. по гр.д. № 40399/2022 г. по описа на СРС, 70 състав, в частта, с която е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД и чл. 422 ГПК, вр. чл. 86 ЗЗД, че Г. Б. К. дължи солидарно с П. Б. К. в полза на „Топлофикация София“ ЕАД сумите, както следва: 2618,61 лв. - главница за изразходвана топлоенергия за периода 01.06.2018 г. – 01.04.2020 г. в имот, намиращ се в гр. София, ж.к. ****, ведно със законната лихва за периода от 30.07.2021 г. до погасяването, 331,52 лв. - мораторна лихва за периода 15.09.2019 г. – 16.07.2021 г., 33,54 лв. - главница за услугата дялово разпределение за периода м.06.2018 г. – 01.04.2020 г., ведно със законната лихва за периода от 30.07.2021 г. до погасяването, 6,41 лв. - мораторна лихва върху нея за периода 31.07.2018 г. – 16.07.2021 г. (при допуснатата очевидна фактическа грешка в началната дата, от която се дължи мораторна лихва върху главницата за дялово

разпределение), както и в частта, с която е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1, вр. чл. 200 ЗЗД, че П. Б. К. дължи солидарно с Г. Б. К. сумата в размер на 2618,61 лв. - главница за изразходвана топлоенергия за периода 01.06.2018 г. – 01.04.2020 г., ведно със законната лихва за периода от 30.07.2021 г. до погасяването.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046 да заплати в полза на П. Б. К., ЕГН **** и Г. Б. К., ЕГН *****, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на 2,58 лв. – разноси във въззивното производство съобразно уважената част от жалбата, както и на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на 2,45 лв. – разноси за заповедното производство съобразно отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046 да заплати на основание чл. 38, ал. 2 ЗА в полза на адв. Р. К. Р. сумата в размер на 9,82 лв. – адвокатско възнаграждение за въззивното производство, както и в полза на адв. В. В. Т. сумата в размер на 9,82 лв. – адвокатско възнаграждение за първоинстанционното производство.

ОСЪЖДА П. Б. К., ЕГН **** и Г. Б. К., ЕГН *****, да заплатят в полза на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК 831609046 на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер 97,54 лв. – разноси във въззивното производство съобразно отхвърлената част от жалбата.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач – „Техем сървисис“ ЕООД, на страната на ответника по въззивната жалба – „Топлофикация София“ ЕАД.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____